

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-166)

Mar (1) / 2014

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....20
6. திருவிருத்தம்.....27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 143)

871. ஸத்வவாந்

இப்படியாக ரஜஸ் மற்றும் தமஸ்ஸுக்களை அவன் அடக்கும்விதம் உரைத்த பின்னர், ஸத்வத்தை வளர்த்தல் குறித்துக் கூறப்படுகிறது. மோசடித்திற்குக் காரணமாக உள்ள ஸத்வ குணத்திற்கு, தானே அதிஷ்டானமாக உள்ளதால் ஸத்வம் உள்ளவன். அவனால்தான் ரஜஸ் மற்றும் தமஸ்ஸுக்களும் இயக்கப்பட்டாலும், அதனை நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் மூலமாகச் செய்வதால், ஸத்வம் மட்டும் அவனுடைய நேரடியான கட்டுப்பாட்டில் உள்ளது என்று கருத்து. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (3-7-13) – மஹாந் ப்ரபூர்வை புருஷ: ஸத்த்வஸ்யைஷ ப்ரவர்த்தக: - மூன்று குணங்களில் உயர்ந்த ஸத்வத்தை வழிநடத்துகிறான்.
- ஸ்ரீவராஹபுராணம் – ஸத்தவேந முச்யதே ஜந்து: ஸத்த்வம் நாராயணாத்மகம் ரஜஸா ஸத்த்வயுக்தேந பவேத் ஸ்ரீமாந் யசோதிக: - ஒரு ஜீவன் பந்தங்களிலிருந்து ஸத்வம் காரணமாகவே விடுதலை பெறுகிறது. அந்த ஸத்வம் நாராயணனே ஆவான். ஒருவனுக்கு ஸத்வத்துடன் ரஜஸ்ஸும் சேரும்போது, அவன் புகழ் மற்றும் செல்வம் உள்ளவன் ஆகிறான்.

- தஜ்வ பைதாமஹம் வருத்தம் ஸர்வசாஸ்த்ரேஷு பட்யதே யத் ரஜஸ் தமஸோ பேத ஸோஹம் நாஸ்த்யத்ர ஸம்சய: - அனைத்து சாஸ்த்ரங்களிலும் நான்முகனின் ஸ்வபாவம் என்பது ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் கலந்ததாகவே உள்ளது எனப்படுகிறது. அந்த நான்முகன் என்னால் நியமிக்கப்படுகிறான்; இதில் எந்தவிதமான ஐயமும் இல்லை.

872. ஸாத்விக:

ஸாத்விகமாக உள்ள தர்மம், ஞானம், வைராக்யம், ஐச்வர்யம், ரூபம், பலம் போன்ற பலவற்றையும் நியமிப்பவன் என்பதால் ஸத்வகுணத்துக்கு ஏற்றவன்.

873. ஸத்ய:

ஸாத்விகமான சாஸ்த்ரங்கள் அனைத்திலும் கூறப்படுபவன் என்பதால் அவனுடைய வைபவங்கள் அனைத்தும் ஸத்யமானவை ஆகும். அல்லது மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (69-12-13) - ஸத்யே ப்ரதிஷ்டித: க்ருஷ்ண: ஸத்யமஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டிதம் ஸத்தாஸத்தே ச கோவிந்த: தஸ்மாத் ஸத்ய: ஸதாம் மத: - க்ருஷ்ணன் ஸத்யத்திலும், ஸத்யம் க்ருஷ்ணனிடமும் நிலையாக உள்ளதைக் காணலாம்; கோவிந்தனிடம் இருப்பும் இல்லாமையும் ஒடுங்கி உள்ளது; ஆகவே அவன் ஸத்யம் எனப்படுகிறான் - என்ற வரிக்கு ஏற்ப, ஸத்யத்தில் இருப்பவனாகவும், ஸத்யத்திற்கு இருப்பிடமாகவும் உள்ளதால் ஸத்யம் எனப்படுகிறான்.

874. ஸத்ய தர்ம பராயண:

ஸாத்விகமான அதிகாரியையும் பலத்தையும் உடையதான தர்மம் என்பதை கடைப்பிடித்தபடி உள்ளவர்களைக் கண்டு மகிழ்பவன். அவர்கள் ஸாத்விக சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டதால், தர்மவழி நிற்கிறார்கள்.

875. அபிப்ராய்:

ஸத்ய தர்மத்தில் நிலைநிற்கும் மஹாத்மாக்களால் எப்போதும் தங்களுடைய இயல்பான எஜமானன் என்று விரும்பப்படுபவன்.

876. ப்ரியார்ஹ:

இவ்விதமாக ஸர்வேச்வரனாகைய தனக்காக மட்டுமே வாழ்பவர்களை, தானும் மிகவும் உகந்திருப்பவன். அவனிடம் மட்டுமே பக்தியுடன் உள்ளவர்கள் விஷயத்தில், ஸர்வேச்வரனுக்குத் தனக்குத்தானே ப்ரீதி உண்டாகுதல் என்பது ஏற்படும் அல்லவோ? பொருள் வேண்டியும், ஆத்மப்ராப்தி வேண்டியும் உள்ளவர்கள் கூட, தன்னை வேண்டினால், தன்னுடைய ஓளதார்ய குணம் காரணமாக, அவர்களிடம் ப்ரீதியுடன் உள்ளான் அல்லவோ? கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- கீதை (7-17) – தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்யயுக்த: ஏகபக்திர்விசிஷ்யதே – அவர்களில் என்னிடம் மட்டும் ஆழ்ந்த பக்தியுடன் உள்ள ஞானி மிகவும் சிறந்தவன்.
- கீதை (7-18) – உதாரா: ஸர்வே ஏவைதே – அவர்கள் அனைவரும் சிறந்தவர்களே

877. அர்ஹ:

மற்ற எதுவும் அவசியம் இல்லை என்று தெளிவாக உள்ள அவர்களால் அடையப்படும் தகுதி உள்ளவன். கீதை (7-18) – ஆஸ்தித: ஸ ஹி யுக்தாத்மா மாமேவாநுத்தமாம் கதிம் – என்னிடம் ஒன்றிய மனமும் பக்தியும் கொண்ட ஞானி, மிகவும் உயர்ந்த என்னையே அடைகிறான் – என்றது காண்க.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 166)

ஸித்தாந்தம் – ஆகாசம் என்ற பதத்தால் கூறப்பட்டது ப்ரஹ்மமே ஆகும்; காரணம் ப்ரஹ்மத்திற்கு உரிய அடையாளங்கள் அங்கு படிக்கப்பட்டதால் ஆகும். சாதாரணமாக நாம் காணும் ஆகாயம் என்பதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதும், அசேதனங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதும், முன்பே இதனுடைய தன்மைகள் இத்தகையவை என்று உரைக்கப்பட்டதும் ஆகிய ப்ரஹ்மமே, ஆகாசம் என்ற பதத்தால் கூறப்பட்டது (இந்தப் பதம் பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றான ஆகாயத்தைக் கூறவில்லை). எப்படி? ப்ரஹ்மத்திற்கே உரிய தன்மைகள் தெளிவாக உரைக்கப்பட்டதால் ஆகும். நீங்கள் கூறிய பல உபநிஷத் பகுதிகளிலும் ஜகத்காரணமாக இருத்தல், அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததாக இருத்தல், அனைவருக்கும் புகலிடமாக இருத்தல் போன்ற பலவும் ப்ரஹ்மத்தின் தன்மைகளே ஆகும். அசித்தாக உள்ளதும், பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றாக உள்ளதும் ஆகிய ஆகாயம் என்பது உலகின் காரணமாக இருக்கமுடியாது; காரணம் அசேதன வஸ்துவிலிருந்து சேதனங்கள் உருவாக முடியாது அல்லவோ? அனைத்திற்கும் அடையும் கதியாக உள்ள ஒரு உயர்ந்து வஸ்து நிச்சயமாக மிகவும் உயர்ந்த சேதனமாகவே இருக்கமுடியும்; இப்படிப்பட்ட வஸ்து ஒரு அசேதனமாகவோ அல்லது புருஷார்த்தம் என்று அடையத்தக்க இயலாத வஸ்துவாகவோ இருக்க முடியாது. மேலும் உயர்ந்த வஸ்து என்பது எந்தவிதமான குறைபாடுகளும் இல்லாத ஒன்றாகும்; மேலும் அனைத்து உயர்ந்த குணங்களும், எல்லையற்றதாகவும் எண்ணற்றதாகவும் உள்ள தன்மைகள் பொருந்தியதாகவும் இருக்கவேண்டும். இவை அசேதனத்திற்குப் பொருந்தாது.

இதுவரை கூறப்பட்டது என்னவெனில் - இந்த ஜகத்தின் காரணம் யார் என்று கேள்வி எழுந்தபோது, ஆகாசம் என்ற பெயரால் கூறப்படும் வஸ்துவே என்று உரைக்கப்பட்டது; மேலும் அந்த ப்ரகரணத்தில் கூறப்படும் அனைத்தும் அந்த ஆகாசம் என்பதற்குப் பொருத்தமுள்ளதாகவே கொள்ளப்படவேண்டும் என்றும் கூறப்பட்டது. இது ஏற்க இயலாத கருத்தாகும். ஏன்? சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (1-9-1) - ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூதாநி ஆகாசாத் ஏவ ஸமுத்பத்யந்தே - இந்த அனைத்தும் அந்த ஆகாசத்திலிருந்து வெளிப்பட்டன - என்று கூறப்பட்டது; இதன் மூலம், ஆகாசம் எப்போது அனைவருக்கும் அறிந்த ஒரு வஸ்து என்றாகிறது. நன்றாக அறியப்பட்ட ஒரு வஸ்துவைக் குறித்து அறிவதற்கு வேறு வகைகளிலும் ப்ரமாணங்கள் உள்ளன என்பது உண்மையாகும். அந்த வேறு ப்ரமாணங்கள் என்பது சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-1) - ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் - தொடக்கத்தில் இந்த ஸத் என்பது மட்டுமே இருந்தது - போன்ற வாக்கியங்கள் ஆகும். இது போன்ற வாக்கியங்கள், "ப்ரஹ்மம் என்பது முன்பே கூறப்பட்டது", என்ற தொனியிலேயே உள்ளன. ஆக இந்த வரிகள் முன்பே உரைக்கப்பட ப்ரஹ்மமே ஆகாசம் என்ற பதத்தால் கூறப்பட்டது என்றும், இதனால்தான் அது முன்பே அறியப்பட்ட ஒன்று என்று கூறப்பட்டது என்றும் தேறுகிறது. மேலும் பரப்ரஹ்மம் என்பது ஆகாசம் என்ற பதத்தால் உரைக்கப்படுவது பொருத்தமே ஆகும்; ஏன் என்றால் அது அனைத்தையும் ப்ரகாசப்படுத்தவல்லதாகும்; அதாவது தனக்கும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாக இருந்து, மற்றவற்றையும் ப்ரகாசப்படுத்துகிறது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 166)

அகாரத்தின் மீது ஏறி மாறியுள்ள நான்காம் வேற்றுமை உருபின்
பொருள்

மூலம் - இங்கு ப்ரதமாஶுரம் சதுர்த்யேகவசநாந்தமாய் விபக்திலோபம் பிறந்து கிடக்கிறது. அது எங்ஙனையென்னில் - பரமாத்மாவுக்கு ஸ்வாத்மாவை ஸமர்ப்பிக்க விதிக்கிறவிடத்திலே ப்ரணவத்தை மந்த்ரமாக விதிக்கையாலும், இதுக்கு அநுஷ்டேயார்த்த ப்ரகாசம் ப்ராப்தமாகையாலும், இதில் ஸமர்ப்பணீயனான ஆத்மா த்ருதீயாஶுரத்திலே ப்ரகாசிக்கையாலும் இதுக்கு உத்தேச்யமான பரப்ரஹ்மம் ப்ரதமாஶுரத்தில் ப்ரக்ருதியாலே தோற்றுகையாலும், உத்தேச்யகாரகத்தையும் ஸமர்ப்பணீய வஸ்துவையும் ஸமாநாதிகரித்துப் ப்ரயோகிக்கை உசிதமல்லாமையாலும், உத்தேச்யகாரகத்துக்கு அநுரூபமான சதுர்த்திவிபக்தியை இவ்விடத்திலே கொள்ளப் ப்ராப்தம். ப்ரதம த்ருதீயாஶுரங்களை ஸமாநாதிகரணங்களாகக் கொண்டு ஜீவ பரமாத்மாக்களுடைய ஸ்வரூபையிங்கே சொல்லப்படுகிறதென்னும் குத்ருஷ்டி பஶுத்துக்கு பஹுப்ரமாணவிரோதமும் ஸமபிவ்யாஹ்ருத நமச்சப்த நாராயணசப்த சதுர்த்திகளுடைய ஸ்வரஸார்த்த விரோதமும் வரும்.

விளக்கம் - இங்கு ப்ரணவத்தின் முதல் எழுத்தாகிய “அ” என்பதன் மேல் நான்காம் வேற்றுமை உருபு (நான்காம் வேற்றுமை என்பது - இதற்காக, அதற்காக என்னும் கருத்து உணர்த்துவதாகும்) ஏறி, பின்னர் அழிகிறது. இதன் காரணங்கள் கீழே உள்ளன:

- பரமாத்மாவிடம் ஜீவாத்மாவை சமர்ப்பணம் செய்யும் இடத்தில், தைத்திரீய உபநிஷத் ப்ரணவத்தை முக்கியமான மந்த்ரமாக உரைக்கிறது.
- அந்த மந்த்ரம் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதைத் தெளிவாக வலியுறுத்துகிறது
- சமர்ப்பணம் செய்யப்படுகின்ற ஜீவாத்மா மூன்றாவது எழுத்தால் (ஓம் என்பதில் உள்ள ம) கூறப்படுகிறது; எந்த ஒரு பரமாத்மாவிடமாக சமர்ப்பிக்கப்படுகிறதோ, அந்தப் பரமாத்மா முதல் எழுத்தால் (அ) கூறப்படுகிறது.
- சமர்ப்பிக்கப்படும் வஸ்துவும், எந்த வஸ்துவுக்காகச் சமர்ப்பணம் செய்யப்படுகிறதோ அந்த வஸ்துவும் ஒரே வேற்றுமையில் கூறப்படக்கூடாது; ஆகவே எந்த வஸ்துவுக்காகச் சமர்ப்பணம் செய்யப்படுகிறதோ அந்த வஸ்துவைக் குறிக்கும் முதல் எழுத்தான “அ” என்பது நான்காம் வேற்றுமை ஏற்றிக் கூறப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும்.
- “அ” மற்றும் “ம” ஆகிய இரண்டும் ஒரே வேற்றுமையில் உள்ளதால், அவை ஜீவாத்மா – பரமாத்மா ஐக்கியத்தை உரைக்கிறது என்று அத்வைதிகள் கூறுவது அனைத்துவிதமான ப்ரமாணங்களுக்கு முரணான கருத்தாகும். மேலும் இந்தக் கருத்துன்படி, ப்ரணவத்துடன் சேர்த்து உரைக்கப்படும் “நாராயண” மற்றும் “நமோ” என்பதற்கு இயற்கையாக உள்ள பொருளுடன் விரோதம் தோன்றும் (ஆகவே “அ” மற்றும் “ம” ஆகிய இரண்டும் ஒரே வேற்றுமையில் இல்லை எனக்கருத்து).

மூலம் – இது ப்ரணவத்தை தநுஸ்ஸாகவும், ஆத்மாவை சரமாகவும், ப்ரஹ்மத்தை இலக்காகவும், ஆத்மஸமர்ப்பணத்தை லக்ஷ்யவேதமாகவும் வகுத்துச் சொல்லுகிற வாக்யத்தாலும் ஸித்தம். இங்கு பரஸமர்ப்பணம் பொருளாம்போது ஸ்வதந்த்ர ப்ரணவத்திற்கண்ட சதுர்த்தியிற்படியே இச்சதுர்த்திக்கும் அர்த்தமாகக் கடவது.

இங்கு ப்ரணவம் பரசேஷதைகரஸ ஸ்வரூப ப்ரதிபாதநபரமான பொருளில் இச்சதுர்த்தீ தாதர்த்தயத்தை விவசுஷிக்கையாலே ஆத்ம பரமாத்மாக்களுடைய சேஷசேஷிபாவம் ப்ரகாச்யமாகையால் நிருபாதிக ஸர்வசேஷியான ஈச்வரனைப் பற்றத் தான் நிருபாதிக சேஷமானபடி அநுஸந்தேயம். “த்வம் மே” என்று ஸ்வாமியான ஸர்வேவரன் தொடர்ந்து பிடித்தாலும், “அஹம் மே” என்று திமிறப் பண்ணும் அஹங்கார விசேஷத்தாலே அஸத்கல்பனான இஜ்ஜீவாத்மாவை சேஷத்வாநுஸந்தாநம் உஜ்ஜீவிப்பிக்கிற தாகையாலே இதின் ப்ராதாந்யம் தோற்றுக்கைக்காக தர்மிக்கு முன்னே சேஷியோடே ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லிற்று.

நிச்சிதே பரசேஷத்வே சேஷம் ஸம்பரிபூர்யதே

அநிச்சிதே புநஸ்தஸ்மிந் அந்யத் ஸர்வமஸத்ஸமம்

விளக்கம் – இந்தக் கருத்தானது, முண்டக உபநிஷத்தில் (2-2-4) – ப்ரணவோ தநு: சரோ ஹி ஆத்மா ப்ரஹ்ம தல்லசுஷ்யமுச்யதே – என்பதான ப்ரணவத்தை வில்லாகவும், ஆத்மாவை அம்பாகவும், ப்ரஹ்மத்தை எய்யப்படவேண்டிய இலக்காகவும், மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபடாமல் இருத்தல் என்பது குறியை அடித்தலாகவும் கூறப்பட்ட வாக்கியம் மூலமும் தெளிவாகிறது. திருமந்திரத்தில் உள்ள ப்ரணவத்தின் மூலம் ஆத்மசமர்ப்பணம் உணர்த்தப்படும்போது, ப்ரணவமானது தனி மந்த்ரமாக உள்ளபோது அதில் காணப்படும் (அகாரத்தில் காணப்படும்) நான்காம் வேற்றுமை என்பது போன்றே திருமந்திரத்திலும் கொள்ளவேண்டும். மாறாக ப்ரணவம் என்பது அனைத்திற்கும் இயல்பான எஜமானனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனின் பொருட்டு உள்ள ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை உணர்த்துவதாக உள்ளது என்று பொருள் கொண்டால், ப்ரணவத்தின் நான்காம் வேற்றுமையானது, “பிறருடைய பயனையே தனது பயனாகக் கொள்ளுகை” என்பதை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது. ஆகவே ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் இடையே இயல்பாகவே உள்ளதான அடிமை – எஜமானன் என்னும் உறவையே அது உணர்த்துகிறது. ஆகவே ஸர்வேச்வரன் நமக்கு இயற்கையாகவே எஜமானன் என்றும், நாம் அவனுக்கு இயற்கையாகவே அடிமைகள் என்றும் உணரவேண்டும். ஸர்வேச்வரன் ஜீவனிடம், “த்வம் மே – நீ எனக்கு உரியவன்” என்று கூறி பிடிக்க முயலும்போது, ஜீவாத்மா, “அஹம் மே –

நான் எனக்கே உரியவன்” என்று கூறி அகல முயல்கிறான். ஆகவே, “நாம் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை” என்னும் எண்ணம் மட்டுமே ஜீவனை நிலை நிறுத்தும் என்றும், அல்லது ஜீவாத்மாவின் இருப்பு என்பது இல்லாமல் ஆகும் என்றும் உணரவேண்டும். இத்தகைய உண்மையின் முக்கியத்வத்தை உணர்த்தும் பொருட்டே, ப்ரணவத்தில் ஜீவாத்மாவைக் கூறும் “ம” என்பதற்கு முன்பாகவே, இந்த உறவை உணர்த்துவதான “அ” அமைக்கப்பட்டது.

நிச்சிதே பரசேஷத்வே சேஷம் ஸம்பரிபூர்யதே
அநிச்சிதே புநஸ்தஸ்மிந் அந்யத் ஸர்வமஸத்ஸமம்

இதன் பொருள் - ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை என்னும் நிலை நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்தால், சாந்தி முதலானவை நன்றாகப் பூர்த்தியாகும். இத்தகைய ஸம்பந்தம் இல்லையென்றால், அனைத்தும் இருந்தாலும், இல்லாமல் இருத்தல் என்னும் நிலைக்குச் சமமே ஆகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 125)

சரம ப்ராப்ய ப்ராபக ப்ரகரணம்

ப்ரகரண அவதாரிகை - இப்ரபந்தத்தில் உபக்ரமமே பிடித்து இவ்வளவாக, ஸித்தோபாய பூதனான ஸர்வேச்வரனே சேதநர்க்கு பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷஸித்திக்கு நிரபேக்ஷ ஸாதந மென்றருளிச்செய்து, உபாயபூதனான ஸர்வேச்வரன் கர்மநிபந்தநமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்ய நிபந்தநமாக முக்தனாகவும் வல்ல நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே அவனை உபாயமாகப் பற்றி யிருக்குமவர்களுக்கு, ஸ்வகர்மா நுஸந்தானத்தாலும் தத் காருண்யா நுஸந்தானத்தாலும் வரும் பயாபயங்கள் யாவத்ப்ராப்தி மாறி மாறி நடக்கும்படியையும் தர்சிப்பித்தார் கீழ்; இனிமேல், “ஸாக்ஷாந் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும்” என்றும், “திருமாமகள் கொழுநன் தானே குருவாகி” என்றுஞ் சொல்லுகையாலே அந்த ஸித்தோபாய பஹிர்ப்பூதமன்றியே தச்சரமாவதியாய், பந்த மோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கை யன்றிக்கே மோக்ஷைக ஹேதுவா யிருக்கையாலே தந்நிஷ்டர்க்கு பயப்ரஸங்க மின்றியே எப்போது மொக்க நிர்ப்பயராய்க் கொண்டிருக்கலாம்படியாய், சரமாவதியான ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களுக்கு அநுரூபமான சரமோபாயம் ஸதாசார் யாபிமாநமே யென்று ஸகல வேதாந்தஸார வித்தமரான பூர்வாசார்யர்கள் தங்களுக்குத் தஞ்சமாக வநுஸந்தித்து உபதேசித்தும் போந்த ரஹஸ்யார்த்தத்தை ஸகலருமறிந் துஜ்ஜீவிக்கும்படி ப்ரபந்த சேஷத்தாலும் ஸுஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இந்த ப்ரந்தத்தின் தொடக்கம் முதல், இதுவரை உள்ள பகுதிகளில், எப்போதும் உதவுவதற்குச் சித்தமாக உள்ள உபாயமான ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே ஜீவாத்மாக்களுக்கு மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமான மோஷம் கிட்டுவதற்கான தனிக்காரணமாக உள்ளான் என்று அருளிச்செய்தார். இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரன், கர்மத்தின் காரணமாக இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி இருக்கும் விதத்தில், மீண்டும் பிறவி அளித்தல் அல்லது தனது அளவற்ற கருணை காரணமாக இதிலிருந்து விடுவித்து மோஷம் அளித்தல் என்பதைச் செய்யவல்ல தடையற்ற சுதந்திரம் உள்ளவன் ஆவான். ஆகவே அவனை எப்போதும் சிந்தித்திருப்பவர்களுக்கும் கூட தங்களுடைய கர்மங்கள் குறித்து எண்ணுவதாலும், ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையை எண்ணுவதாலும் முறையே பயமும், பயம் அற்ற நிலையும், மாறி மாறி ஏற்பட்டபடி உள்ளது என்று அருளிச்செய்தார். இனி ஜயாக்ய ஸம்ஹிதை - ஸாஷ்டாந் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும் - ஸர்வேச்வரனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனே மனித ரூபம் எடுத்து ஆசார்யனாகி - என்றும், ஞானசாரம் (38) - திருமாமகள் கொழுநன் தானே குருவாகி - என்றும் கூறுவதால், ஸித்தோபாயமாக உள்ள ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்குப் புறம்பாகச் செல்லாமல், அவனுக்கே எல்லை நிலமாய் ஈடுபட்டும், பந்தம் மற்றும் மோஷம் ஆகிய இரண்டிற்கும் பொதுவாக இல்லாமல் அந்த ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரன் மோஷத்திற்கு மட்டுமே காரணமாக உள்ளதால், அதில் மட்டுமே ஊன்றியிருப்பவர்களுக்கு அச்சம் ஏற்படச் சிறிதும் இடம் இல்லை என்பதால், எப்போதும் அச்சமற்ற நிலையில் இருக்கும்படியும் உள்ளதற்குக் காரணம், ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் மற்றும் அவன் அடையும் பேறு ஆகியவற்றின் எல்லை உபாயமாக உள்ள நல்ல ஆசார்யனுடைய அபிமானமே ஆகும் என்கிறார். அதாவது அனைத்து வேதாந்தங்களின் சாரப்பொருளை நன்றாக உணர்ந்தவர்களான பூர்வாசார்யர்கள், தங்களுக்குத் தஞ்சமாக எண்ணியிருந்ததும், உபதேசித்து வந்ததுமாகிய இரகசியப்பொருளை, அனைவரும் அறிந்துகொண்டு கரையேறும்விதமாக, இந்த ப்ரந்தத்தின் இந்தப் பாகத்தில் தெளிவாக அருளிச்செய்கிறார்.

407. ஸ்வதந்த்ரனை உபாயமாகத்தான் பற்றின போதிநே இப்ரஸங்கந்தா னுள்ளது.

அவதாரிகை - அதில் இப்படி பயாபயங்களிரண்டும் மாறி மாறி யநுவர்த்தியாமல் எப்போது மொக்க நிர்ப்பயனா யிருக்கலாவதொரு வழியில்லையோ வென்னு மாகாங்கஷையிலே யருளிச் செய்கிறார். (ஸ்வதந்த்ரனை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாகப் பயம் மற்றும் பயம் அல்லாத நிலை ஆகிய இரண்டும் மாறி மாறி வராமல், எப்போதும் பயம் அற்ற நிலையுடன் இருப்பதற்கான வழி ஏதும் இல்லையோ என்ற கேள்விக்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்யாநுகுணமாக ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியைப் பண்ணித் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளவும் வல்ல நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனான வீச்வரனை இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்திபரிஹாரங்களுக்கு உபாயமாகப் பற்றினபோதிநே, யாவத்ப்ராப்தி பயாபயங்களிரண்டும் மாறி மாறி நடக்குமென்னுமிப் ப்ரஸங்கந்தா னுள்ளதென்கை. பரதந்த்ர ஸ்வரூபனாய் மோகஷைக ஹேதுவான ஸ்வாசார்யனை உபாயமாகப் பற்றினாலிப் ப்ரஸங்கமில்லை, ஸதத நிர்ப்பயனா யிருக்கலாமென்று கருத்து. (உபாயமாகத்தான்) என்று ஒரு முழுச்சொல்லித்தனை.

விளக்கம் - நம்முடைய கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடி ஸம்ஸாரத்தில் உழலும்படிச் செய்தல், தனது கருணைக்கு ஏற்றபடி நம்மை இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருந்து கரையேற்றி தனது திருவடிகளில் சேர்ந்துக் கொள்ளுதல் என்ற இரண்டிலும் வல்லவனாகவும், தடையற்ற சுதந்திரமானவனாகவும் உள்ள ஸர்வேச்வரனை, நமது விருப்பங்கள் நிறைவேறவும், நமக்கு விருப்பம் அல்லாதவை அகலவும் ஏற்ற உபாயமாகப் பற்றும்போதுதான், அவனை அடையும்வரை பயம் மற்றும் பயம் இன்மை ஆகிய இரண்டும் மாறி மாறி நடக்கும் என்று உறுதியாகக் கூறலாம். ஆனால் ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டிருத்தல் என்றுள்ள ஸ்வரூபம் கொண்டவரும், மோகஷம் ஒன்றுக்கே காரணமானவரும் ஆகிய தனது ஆசார்யனை ஒருவன் கைக்கொண்டால் இவ்விதம் பயம், பயனின்மை ஆகிய

இரண்டும் மாறி மாறி வருவதில்லை; எப்போதும் பயமற்று இருக்கலாம் என்று கருத்து. “உபாயமாகத்தான்” என்பது ஒரு முழுச்சொல்லாகும்; அதனை “உபாயமாக + தான்” என்று பிரித்தல் கூடாது.

408. உண்டபோதொரு வார்த்தையு முண்ணாதபோதொரு வார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துப் பேருண்டிறே, அவர்கள் பாசுரங்கொண்ட ன்று இவ்வர்த்த மறுதியிடுவது.

அவதாரிகை - ப்ரமாணாத் ப்ரமேய நிச்சயம் பண்ணவேணுமிறே; இவ்வர்த்தமென் கொண்டு நிர்ணயிக்கக் கடவோமென்னு மாகாங்சைஷயிலே யருளிச்செய்கிறார் (உண்டபோது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ப்ரமாணம் மூலம் மட்டுமே ஒரு ஸித்தாந்தத்தை நிலைநாட்ட இயலும் என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. மேலும், கூறப்பட்ட பொருளை எந்த ப்ரமாணம் கொண்டு நிர்ணயம் செய்தோம் என்ற கேள்விக்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்று பகவதநுபவைக தாரகரா யிருக்கும் ஆழ்வார்களுக்கு உண்டபோது முண்ணாதபோதுமாவன, பகவதநுபவ ததலாப காலங்கள்; அதில், பகவதநுபவம் பண்ணி ஹ்ருஷ்டரானபோது, தத்தாஸ்ய விவ்ருத்தி காமதயா ததீய தாஸ்யத்திலே யூன்றி, “பயிலும் பிறப்பிடைதோ றெம்மையாளும் பரமர்”, “நாளும் பிறப்பிடைதோ றெம்மையாளுடை நாதர்”, “வருமையு மிம்மையும் நம்மையளிக்கும் பிராக்கள்”, “சலிப்பின்றி யாண்டெம்மைச் சன்ம சன்மாந்தரங் காப்பர்”, “நன்மை பெறுத்தெம்மை நாளாய்க் கொள்கின்ற நம்பர்”, “எம் பல்பிறப்பிடைதோறு எந்தொழு குலந்தாங்கள்”, “அவனடியார் சிறுமாமனிசரா யென்னை யாண்டாரிங்கே திரிய, செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன் நறுமாவிரை நாண்மலரடிக் கீழ்ப்புகுதல், உறுமோ பாவியேனுக்கு” என்றும், “ஆரெண்ணும் நெஞ்சுடையாரவ ரெம்மை யாள்வாரே”, “ஞானத்தினொளி யுருவை நினைவாரென் நாயகரே”, “நச்சித்தொழுவாரை நச்சென்றன் நன்னெஞ்சே”, “பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேனே”, “கண்ணாரக்

கண்டுருகிக் கையாரத் தொழுவாரைக் கருதுங்கால் உண்ணாது வெங்கூற்ற மோவாது பாவங்கள் சேரா” என்றும், “ஈட்டங் கண்டிடக்கூடுமே லதுகாணும் கண்பயனாவதே”, “தொண்டரடிப்பொடியாட நாம் பெறில் கங்கைநீர் குடைந்தாடும் வேட்கை யென்னாவதே”, “இன்புறுந்தொண்டர் சேவடி யேத்தி வாழ்த்து மென்னெஞ்சமே” என்றும், இத்யாதிகளிலே தத்விஷயத்திலுங் காட்டில் ததீயரே நமக்கு சேஷிகளு முபாயோ பேய பூதருமென்று அத்யாதரம் பண்ணிப் பேசுவது; பகவதநுபவாலாப க்லிஷ்டரான போது, அப்படி பரமசேஷிகளும் பரம ப்ராப்ய ப்ராபக பூதருமான ததீயர் ஸந்நிஹிதரா யிருந்தாலும் அவர்கள் பக்கல் நெஞ்சு செல்லாமல், பகவத் விஷயமே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாக நினைத்து, “காணவாராய்”, “காணுமாறருளாய்”, “வரிகொள் வெஞ்சிலை வளைவித்த மைந்தனும் வந்தில நென் செய்கேன்”, “வெஞ்சமத்தடு சரந்துரந்த வெம்மடிகளும் வாரானால்”, “வாசுதேவா வுன் வரவு பார்த்து வார்மணற் குன்றில் புலர நின்றேன்” என்று இத்யாதிகளாலே ஆர்த்தி பரவசரா யலற்றுவது ஊடுவது, “வெஞ்சிறைப்புள்”, “உங்களோடெங்களிடையில்லை” என்று இத்யாதிகளாலே, வெறுப்பது உதறுவதாகையாலே, (உண்டபோதொரு வார்த்தையும் உண்ணாதபோதொரு வார்த்தையும் சொல்லுவார்) என்கிறார். ஆழ்வார்களெல்லாருமேக ப்ரக்ருதிகளாய் ஏக கண்டரா யிருக்கையாலே, (பத்துபேருண்டிறே) என்கிறார். (அவர்கள் பாசுரங் கொண்டன்று இவ்வர்த்தமறுதி யிடுவது) என்றது, மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றவர்களாகையாலே ப்ரதமபர்வத்திற் காட்டில் சரமபர்வத்துக்குள்ள தன்னேற்றமடையத் தெளியக் கண்டு பேசினார்களே யாகிலும், சரமபர்வைக நிஷ்டரன்றியே ப்ரதமபர்வத்திலே மண்டி ததநுபவ ஹ்ருஷ்டரானபோ தொன்றைச் சொல்லுவது, ததலாப க்லிஷ்டரானபோ தொன்றைச் சொல்லுவதாய், ஒரு படிப்பாடரல்லாதவர்கள் பாசுரங்கொண்டன்று ஆசார்யனே உபாயமென் றிவ்வர்த்த நிச்சயம் பண்ணவதென்கை.

விளக்கம் - மயர்வற மதிநலம் பெற்ற ஆழ்வார்கள் ஸர்வேச்வரனுடைய அனுபவங்களையே தங்களுடைய வாழ்வின் தாரகமாகக் கொண்டுள்ள காலம் என்பது அவர்களுக்கு உணவுள்ள காலமாகும்; அந்த அனுபவம் இல்லாத காலம் என்பது உண்ணாமை ஆகும். இவ்விதம் உள்ளபோது, ஸர்வேச்வரனை

அனுபவித்த ஆனந்தத்துடன் உள்ள காலத்தில், அவனிடம் மேலும் அடிமைத்தனம் வளரும் விதமாக அவனுடைய அடியார்கள் விஷயத்தில் ஆழ்ந்து நின்று, கீழே உள்ளது போன்று உரைப்பார்கள்:

- திருவாய்மொழி (3-7-1) - பயிலும் பிறப்பிடைதோறு எம்மையாளும் பரமர்
- திருவாய்மொழி (3-7-2) - நாளும் பிறப்பிடைதோறு எம்மையாளுடை நாதர்
- திருவாய்மொழி (3-7-5) - வருமையும் இம்மையும் நம்மையளிக்கும் பிராக்கள்
- திருவாய்மொழி (3-7-6) - சலிப்பின்றியாண்டு எம்மைச் சன்ம சன்மாந்தரம் காப்பர்
- திருவாய்மொழி (3-7-7) - நன்மை பெறுத்து எம்மை நாளாய்க் கொள்கின்ற நம்பர்
- திருவாய்மொழி (3-7-8) - எம் பல்பிறப்பிடை தோறு எம் தொழு குலம் தாங்கள்
- திருவாய்மொழி (8-10-3) - அவனடியார் சிறுமாமனிசராய் என்னை ஆண்டார் இங்கே திரியவே, என் செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன் நறுமா விரை நாள் மலரடிக் கீழ்ப்புகுதல், உறுமோ பாவியேனுக்கு
- பெரியதிருமொழி (2-6-2) - ஆரெண்ணும் நெஞ்சுடையார் அவர் எம்மை ஆள்வாரே
- பெரியதிருமொழி (2-6-3) - ஞானத்தினொளி உருவை நினைவார் என் நாயகரே
- பெரியதிருமொழி (2-6-5) - நச்சித் தொழுவாரை நச்சு என் தன் நன்னெஞ்சே
- பெரியதிருமொழி (7-4-4) - பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை ஒருகாலும் பிரிகிலேனே
- பெரியதிருமொழி (7-4-8) - கண்ணாரக் கண்டு உருகிக் கையாரத் தொழுவாரைக் கருதுங்கால் உண்ணாது வெங்கூற்றம் ஓவாது பாவங்கள் சேரா
- பெருமாள் திருமொழி (2-1) - ஈட்டங் கண்டிடக்கூடுமேல் அதுகாணும் கண்பயனாவதே

- பெருமாள் திருமொழி (2-2) - தொண்டரடிப்பொடியாட நாம் பெறில் கங்கைநீர் குடைந்தாடும் வேட்கை என்னாவதே
- பெருமாள் திருமொழி (2-4) - இன்புறுந்தொண்டர் சேவடி ஏத்தி வாழ்த்து மென்னெஞ்சமே

ஆக மேலே உள்ள வரிகளில் ஸர்வேச்வரனைக் காட்டிலும் அவனுடைய அடியார்களே நமக்கு எஜமானர்களாகவும், நமக்கு உபாயம் மற்றும் உபேயமாக உள்ளவர்களாகவும் மிகுந்த விருப்பத்துடன் உரைத்தபடி இருப்பர். அதே நேரத்தில் ஸர்வேச்வரனை அனுபவித்தல் என்பது கிட்டாமையால், மேலே கூறிய உபாயம் மற்றும் உபேயமாக உள்ள அடியார்கள் அருகில் உள்ளபோதிலும், அவர்களிடம் ஈடுபடாமல், ஸர்வேச்வரனையே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் எண்ணி கீழே உள்ளபடி உரைப்பர்:

- திருவாய்மொழி (8-5-2) - காணவாராய்
- திருவாய்மொழி (8-1-2) - காணுமாறருளாய்
- பெரியதிருமொழி (8-5-6) - வரிகொள் வெஞ்சிலை வளைவித்த மைந்தனும் வந்திலன் என் செய்கேன்
- பெரியதிருமொழி (8-5-7) - வெஞ்சமத்து அடுசரம் துரந்த எம்மடிகளும் வாரானால்
- பெருமாள் திருமொழி (6-1) - வாசுதேவா உன் வரவு பார்த்து வார்மணற் குன்றில் புலர நின்றேன்”

போன்ற வரிகளின் மூலம் ஸர்வேச்வரனுடன் கூடி இருக்கவல்ல நிலை ஏற்படாத காரணத்தால் அடியார்களுடன் ஊடல் கொள்ளுதல்; திருவாய்மொழி (1-4-1) - வெஞ்சிறைப்புள், திருவாய்மொழி (2-8-7) - உங்களோடு எங்கள் இடையில்லை - போன்ற வரிகள் மூலம் அடியார்களை வெறுப்பதும் தள்ளுவதும் என்றுள்ளதால், “உண்டபோதொரு வார்த்தையும் உண்ணாதபோதொரு வார்த்தையும் சொல்லுவார்”, என்று சூர்ணையில் அருளிச்செய்தார் என்கிறார். ஆழ்வார்கள் அனைவரும் ஒரே தன்மை கொண்டவர்கள் என்பதால் “பத்துபேர் உண்டிறே” - என்கிறார். (அவர்கள் பாசுரங் கொண்டன்று இவ்வர்த்தமறுதி யிடுவது) - மயர்வற

மதிநலம் அருளப்பெற்றவர்கள் என்பதால், ஸர்வேச்வரனை வணங்குவதைக் காட்டிலும் அவனுடைய அடியார்களை வணங்குதல் என்பது சிறந்தது என்று தெளிந்து அருளிச்செய்தனர்; ஆனாலும் அடியார்களை மட்டும் பற்றி நிற்காமல், முதல் நிலையான ஸர்வேச்வரனிடம் ஆழமாக ஈடுபட்டு, அவனுடைய அனுபவம் கிட்டும்போது ஒருவிதமாகப் பேசுவது, அந்த அனுபவம் கிட்டாதபோது வருத்தம் அடைந்து, வேறுவிதமாகப் பேசுவது என்றுள்ள ஆழ்வார்களின் பாசுரங்கள் மூலம் “ஆசார்யனே உபாயம்” என்ற அர்த்தத்தை நிர்ணயம் செய்வதில்லை (அதாவது பத்துபேர் என்பது ஆண்டாள், மதுரகவியாழ்வார் நீங்கலாக உள்ள மற்றவர்கள்; ஆக இவர்கள் பத்துப்பேரின் பாசுரங்களால் நிர்ணயிக்க இயலாது என்று கருத்து).

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 132)

2-4-2 வாணுதலிம் மடவரல் உம்மைக்

காணுமாசையுள் நைகின்றாள் விறல்

வாணனாயிரந் தோள்துணித்தீர் உம்மைக்

காண நீரிர்க்க மிலீரே.

பொருள் - ஒளி வீசும்படியான நெற்றியுள்ள இந்தப் பெண் (பராங்குரசநாயகி), காண்பவர்கள் களைப்பை ஆற்றும் விதத்தில் அழகுள்ள உன்னைக் காணவேண்டும் என்ற ஆசை காரணமாக மிகவும் வருந்தியபடி உள்ளாள். வலிமையுள்ள பாணாஸுரனுடைய ஆயிரம் தோள்களை அறுத்தவனே! இவள் உன்னைக் காணும் செயலில் நீ ஏன் இரக்கம் கொள்ளாமல் உள்ளாய்.

அவதாரிகை - “நடுவே வாடுமித்தனையேயோ வேண்டுவது விரோதி கிடக்கச்செய்தே” என்ன, “பாணனுடைய பாஹுவநத்திலும் ப்ரபலமோ இவள் விரோதி?”, என்கிறாள்.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “என்னை நீங்கள் காண்பதற்கு எத்தனை விதமான தடைகள் உங்களுக்குள் உள்ளது! இவ்விதம் உள்ளபோது இவள் இவ்விதம் வாடுகிறாள் என்று ஏன் விண்ணப்பிக்கவேண்டும்?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “பாணாஸுரனுடைய ஆயிரம் தோள்களைக் காட்டிலுமா இவளிடம் விரோதிகளான தடைகள் உள்ளது?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வாணுதல்) இவ்வவயவசோபை போகஹேதுவாகையன்றிக்கே, நைகைக்கு உறுப்பாவதே! பெற்ற எனக்கு ஆகர்ஷண ஹேதுவான இது, கைப்பிடித்த உமக்கு அநாதரஹேதுவாவதே! “இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதர்மசரீ தவ, ப்ரதீச்ச சைநாம் பத்ரம் தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா”. (இம்மடவரல்) மடப்பம் வந்திருக்கையாவது - மென்மையை உடையவளாகை; பிரிந்து கலக்கப்பொறாத ஸௌகுமார்யத்தை உடையவள். பிராட்டி தசையைக் கண்ட திருவடியைப்போலே இருக்கிறதுகாணும் இப்பெண்பிள்ளை தசையைக் கண்ட திருத்தாயார்க்கு. “துஷ்கரம் க்ருதவாந் ராம:”. இவளைப் பிரிந்து ஸமாதாநம் பண்ணியிருந்த பெருமாள் சால அரிதாகச் செய்தார். “ஹீநோ யதநயா ப்ரபு:”. இவளைப் பிரிந்து தேஹத்தைத் தரித்திருந்தார் என்பது யாதொன்று, அது சால அரிதாகச் செய்தார். “ப்ரபு:” ஆனைகுதிரையேறவும் நாடாளவும் கற்றாரித்தனை; ப்ரணய தாரையில் புதியதுண்டிலர். மால்யவானில் பெருமாள் இருந்தபோது மேகதர்சநத்திலே பட்டபாட்டைக் கண்டு, “வஸிஷ்ட சிஷ்யன் ஒரு ஸ்தரீ நிமித்தமாக இப்படிபடுவதே” என்று கர்ஹித்துச் சிரித்திருந்தான் விரக்தனாகையாலே; இப்போது “இவளைப் பிரிந்து தேஹத்தைத் தரித்துக் கொண்டிருப்பதே!” என்கிறானாயிற்று விசேஷஜ்ஞனாகையாலே. “தாரயத்யாத்மநோ தேஹம்” இது ஏதேனும் இரவலுடம்போ சமந்து கொண்டிருக்கைக்கு? போகாயதநமன்றோ? துக்காயதநமோ இது? பிரிந்தால் “க்ரமத்திலே கூடுகிறோம்” என்று தரித்திருக்கவல்லளல்லளே. (உம்மை) இவள்படியன்றோ உமக்கு உபதேசிக்கவேண்டுவது; உம்மை நீர் அறியாமையில்லையே; “நம்மைப் பிரிந்தார் பிழையார்கள்” என்று இருக்கவேண்டாவோ?

விளக்கம் - (வாணுதல்) - இவளுடைய அவயவங்களின் அழகை நோக்கும் ஒருவன் இவளை விட்டு ஒரு நொடிப்பொழுது கூடப் பிரியாமல், திருவாய்மொழி (6-10-10) - அகலகில்லேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இருப்பான்; ஆக இப்படியாக இவள் இன்பம் அளிக்கவல்லவளாக உள்ளபோது, இவளுடைய அழகு என்பது நீவிர் ஒதுக்குவதற்குக் காரணமாக உள்ளது என்னும்போது, வியப்பாகவே உள்ளது. இவளுடைய அழகு என்பது இவளைப் பெற்ற தாயான என்னையும் கூட வசீகரிக்கும்படியாக உள்ளது; ஆனால் இவளைக் கைப்பிடித்த உமக்கு இந்த அழகு என்பது இவளை நீவிர் ஒதுக்குவதற்குக் காரணமாக உள்ளது எப்படி? இராமாயணம் பாலகாண்டம் (73-27) - இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதர்மசரீ தவ, ப்ரதீச்ச சைநாம் பத்ரம் தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா -இராமனிடம், “இந்தச் சீதை எனது மகள்; தர்மகார்யங்களை நீ செய்யும்போது உனக்கு ஏற்றபடி இவள் இருப்பாள்; இவளை நீ ஏற்பாயாக; உனக்கு அனைத்து மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். இவளுடைய திருக்கரத்தை உனது திருக்கரத்தால் பற்றுவாயாக” - என்று கூறியது போன்று இங்கு இவளுடைய தாயார் உரைக்கிறாள். (இம்மடவரல்) - மிகவும் மென்மையானவள். ஜனகனின் புத்ரியான சீதையின் மேன்மை காரணமாக இராமாயணத்தில் “இயம் ஸீதா” என்று கூறியது போன்று, இந்தப் பெண்ணின் மேன்மையை எண்ணியபடி, “இம்மடவரல்” என்றாள். ஒருமுறை பிரிந்து பின்னர் சேரலாம் என்று கூறுவதைக் கூடப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத தன்மை கொண்டவள். சீதையைக் கண்ட பின்னர் அனுமனுடைய நெஞ்சம் எவ்விதம் இருந்ததோ அது போன்று, இந்தப் பெண்ணைப் பெற்றவளுடைய நெஞ்சம் உள்ளது. இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (15-53) - துஷ்கரம் க்ருதவாந் ராம: - இராமன் மிகவும் அரிதான செயலைச் செய்கிறானே! இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (15-53) - ஹீநோ யதநயா ப்ரபு: - தனது சரீரத்தை நம் பிரபு இன்னமும் எவ்விதம் தாங்குகிறானோ - அதாவது இவளைப் பிரிந்த பின்னரும் தனது சரீரத்தைத் தாங்குதல் என்ற அரிய செயலைச் செய்தபடி இராமன் உள்ளான் என்று கருத்து. “ப்ரபு:” - யானை ஏற்றம், குதிரை ஏற்றம் போன்றவற்றை இராமன் அறிவான்; இது போன்ற பிரிவுத் துன்பத்தை இவன் அனுபவித்ததில்லை; ஆனால் இத்தனை நாட்கள் இராமன் “சீதையின் காதலன்” என்று எண்ணியிருந்தோம்; ஆயினும் காதலர்கள் போன்று அல்லாமல், பிரிந்த நின்றாலும் தரித்தபடி உள்ளதால் இவன் காதலன் அல்லன், ப்ரபுவே ஆவான் என்று கருத்து.

முன்பு மால்யவான் மலைப்பிரதேசத்தில் இராமன் மழைக்காலத்தின்போது மேகத்தைக் கண்டதும் சீதையின் நினைவுகள் வந்ததன் காரணமாகப் புலம்பினான்; அப்போது அனுமன், “வசிஷ்டரின் சிஷ்யன் ஒரு பெண் விஷயத்தில் இப்படித் துடிக்கிறானே”, என்று பழித்துச் சிரித்திருந்தான்; ஆனால் இப்போது சீதையைக் கண்ட பின்னர், “இவளைப் பிரிந்த பின்னரும் இந்தச் சரீரத்தை விடாமல் உள்ளானோ”, என்று வியந்தான். ஸுந்தரகாண்டம் (15-53) - தாரயத்யாத்மநோ தேஹம் - சரீரத்தை இன்னமும் தாங்கியுள்ளானே - என்றது காண்க. இவளுடைய சரீரம் சீதைக்குப் போன்று பரதந்த்ரமான சரீரமோ? பரதந்த்ரயத்தால் சீதை தனது சரீரத்தைத் தாங்கி நிறுத்தக்கூடும்; ஆனால் இவன் பரதந்த்ரன் அல்லவே! அதாவது, “இந்தச் சரீரம் இராமனுக்கு வசப்பட்டது” என்று சீதை உள்ளதால், அவனுக்கான சரீரத்தை நிறுத்தவேண்டும் என்று எண்ணுவாள்; ஆனால் இராமனின் நிலை அப்படிப்பட்டது அல்ல என்கிறார். இந்தச் சரீரம் என்பது போகாய தநம் சரீரம் - இன்பம் அனுபவிக்கவல்லதான சரீரம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, இன்பம் அனுபவிக்கவல்ல ஏற்றது அல்லாமல், துன்பம் அனுபவிக்க வல்லதோ? அல்லவே! “பிரிந்து போனால் என்னவாகப் போகிறது, சரியான காலகட்டத்தில் மீண்டும் வந்து சேர்ந்து விட்டுப்போகிறோம்”, என்று சமாதானம் செய்து கொண்டு உயிர் தரிக்கவல்லவள் அல்லள். (உம்மை) - இவளுடைய நிலையை ஸர்வேச்வரனாகிய உனக்கு நான் கூற வேண்டுமோ? உன்னை நீ அறியமாட்டாயா? அதாவது, “நம்மை விட்டுப் பிரிந்து செல்பவர்கள் உயிர்தாங்க மாட்டார்கள்”, என்று நீ அறிய மாட்டாயோ?

வ்யாக்யானம் - (வாணுதல் இம்மடவரல் உம்மை) “துல்ய சீலவயோ வருத்தாம்” என்னும்படிகாணும் இருக்கிறது. (உம்மைக் காணும் ஆசையுள் நைகின்றாள்) விஷயாநு ரூபமாயிறே ஆசையும் இருப்பது. (காணும் ஆசையுள்) உம்மோடே அணைய ஆசைப்பட்டானோ? காட்சியிலேயும் அருமைப்படுத்துவீரோ? (நைகின்றாள்) இவளை தரிப்பிக்கவேண்டா; அடியில் நிலையிலே நிறுத்த அமையும். (உம்மைக் காணும் ஆசையுள் நைகின்றாள்) கடலிலே அழுந்தா நின்றாள். ஆசையென்னும் கடலிறே. வாடுகைதான் தேட்டமாம்படியாயிற்று.

விளக்கம் - (வாணுதல் இம்மடவரல் உம்மை) - இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (16-5) - துல்ய சீலவயோ வருத்தாம் - குணம், வயது, திருமேனி போன்ற பலவற்றிலும் சீதை இராமனுக்கு ஒத்த விதத்தில் உள்ளாள் - என்பது போன்று இவளும் உள்ளாள். (உம்மைக் காணும் ஆசையுள் நைகின்றாள்) - நாம் ஆசைப்படும் விஷயத்திற்கு ஏற்ற அளவு அல்லவோ ஆசையும் இருக்கும்? (காணும் ஆசையுள்) - உன்னைக் கண்டு ஓடி வந்து அணைத்துக் கொள்ளவோ இவள் ஆசைப்படுகிறாள், அல்ல; உன்னைக் காணவேண்டும் என்று மட்டுமே விரும்புகிறாள்; உனது காட்சியைக் கொடுப்பதற்குக் கூட நீ துன்பத்தை ஏற்படுத்துவாயோ? (நைகின்றாள்) - இவள் தரிக்கும்படிச் செய்யவில்லை என்றாலும், உனது திருவடி நிழலில் நிறுத்திக் கொண்டால் போதுமானது. (உம்மை) - ஆசை என்ற கடலில் மூழ்கியபடி உள்ளாள். ஆசையைக் கடல் என்று கூறுவாமோ என்றால், பெரியதிருமொழி (4-9-3) - உம்மைக் காணும் ஆசை என்னும் கடலில் வீழ்ந்து இங்கு அயர்த்தோம் - என்றது காண்க. வாடுதல் என்பதே திண்ணமாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (விறல்வாணன் ஆயிரந்தோள் துணித்தீர்) “நையும் இதுவேயோ வேண்டுவது ப்ரதிபந்தகம் கிடக்க?” என்றே நீர் சொல்லுவது? பாணனுடைய பாஹுவந்தத்தில் பரப்புண்டோ இவளுடைய விரோதி வர்க்கம்? உஷா அநிருத்த கடகரன்றோ நீர். பேரனுமாய் ஆணுமாகிலோ உதவலாவது? உம்மோடே கலந்த அபலைக்கு உதவலாகாதோ? (உம்மைக் காண) கருமுகைமாலை தேடுவார் சூடவிறே தேடுவது; சும்மாட்டைக் கொள்ளவல்லவிறே; இவ்வஸ்துவை ஆசைப்படுவார் படுவது காட்சிக்காகவாயிற்று. “அழைப்பன் திருவேங்கடத்தானைக் காண”, “காரார் திருமேனி காணுமளவும்”; இவர் தாமும், “கண்களால் காண வருங்கொலென்று”. உம்மை இவள் காண்கைக்கீடாக நீர் இரக்கத்தையுடையீர் ஆகிறீர்.

விளக்கம் - (விறல்வாணன் ஆயிரந்தோள் துணித்தீர்) - விறல் என்றால் பெரிய மிடுக்கு என்று பொருள். நீ உனது திருவுள்ளத்தில், “இவளுடைய ஆசை அதிகமாக இருந்தால் என்ன செய்யமுடியும்? என்னை அடைவது என்பதைத் தடுக்கும் தடைகளும் அவளிடம் அதிகமாக உள்ளனவே! அவை நீங்கவேண்டும்

அல்லவோ?”, என்று உள்ளாய் போலும். பாணனுடைய ஆயிரம் தோள்கள் என்பது போன்ற விரோதிகளைக் காட்டிலும் இவள் உன்னைக் காண்பதைத் தடுக்கும் விரோதிகள் அதிகமாக இருக்குமோ? பாணாஸுரனின் புத்ரியாகிய உசைஷயை, உனது பேரனாகிய அநிருத்தனுடன் சேர்த்து வைத்தவன் நீ அல்லவோ? பேரனாகவும், ஆணாகவும் இருந்தால் மட்டுமே உதவுவாய் போலும். உன்னோடு எப்போதும் கலந்து நிற்கும் இந்த அபலைப் பெண்ணிற்கு உதவமாட்டாய் போலும். (உம்மைக் காண) - கருமுகை மாலையைத் தேடுவது என்பது அதனை அணிந்து கொள்ளவே ஆகும்; அதனை விடுத்து, அதன் மூலம் வேறு பலன்களை அடைவதற்காக அல்ல; இதே போன்று உன் மீது ஆசைப்படுவது என்பது, உன்னைக் காண்பதற்காக மட்டுமே ஆகும். இது போன்று ஆசைப்பட்டவர்கள் வேறு யாரேனும் உள்ளனரோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். நான்முகன் திருவந்தாதி (39) - அழைப்பன் திருவேங்கடத்தானைக் காண, சிறியதிருமடல் (69) - காரார் திருமேனி காணுமளவும் - என்பது காண்க. இது போன்றே இவரும் திருவாய்மொழியில் (3-8-8) - கண்களால் காண வருங்கொலென்று - என்று கூற உள்ளார். இவள் உன்னைக் காணவேண்டும் என்று துடிப்பதற்கு ஏற்றபடி நீ இரக்கம் இல்லாமல் உள்ளாயே!

வ்யாக்யானம் - (நீர் இரக்கமில்லீரே) “நைவ தம்சாந்” என்கிறபடியே நீர் நோவுபடுகை தவிர்ந்தால், ஸாமாந்யமான இரக்கமும் போகவேணுமோ? “இவள் நைவு பேற்றுக்கு உபாயமல்ல; அவனிரக்கம் பேற்றுக்கு ஸாதநம்” என்று காணும் திருத்தாயார் இருக்கிறது. “இவள் நைவு அவனிரக்கத்துக்குப் பரிகரம், அவனிரக்கம் பேற்றுக்கு ஸாதநம்” என்றிருக்கிறாள். “தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம்” என்று தானே காட்டக் காணுமித்தனையிநே.

விளக்கம் - இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் - நைவ தம்சாந் - தன் மீது உள்ள ஈ, கொசு, பாம்புகளையும் கவனிப்பதில்லை - என்பதற்கு ஏற்றபடி இராமன் சீதையைப் பிரிந்து தவித்தான்; ஆக அந்தத் துன்பங்களால் தவித்த நீ, இப்போது துன்பம் இல்லாமல் இருந்தால், இரக்கமும் போய்விடுமோ? காதல் இல்லையென்றாகிலும், இரக்கம் இருக்க வேண்டும் அல்லவோ? ஆக, “இவளுடைய இந்தத் துன்பம் என்பது பேற்றை உண்டாக்கித் தரவல்ல உபாயம்

அல்ல, அவனுடைய இரக்கமே உபாயம்”, என்று தாயார் எண்ணினாள். அதாவது, “இவளுடைய துன்பம் என்பது அவன் இரக்கம் காண்பிப்பதற்கான உபாயம், அந்த இரக்கம் என்பதே பேற்றுக்கு வழி வகுக்கும்”, என்று கருத்து. முண்டக உபநிஷத் – தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம் – இந்தப் பரம்பொருள் யாராலும் சிந்திக்கத் தக்கவன் அல்லன்; அவன், யார் தன்னை அடையாளம் காணலாம் என்று திருவுள்ளம் கொள்கிறானோ, அந்த மனிதனால் மட்டுமே அடையத் தக்கவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, தானாகவே அவன் தன்னை காண்பித்தால் மட்டுமே கைகூடும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 97)

94. மைப்படி மேனியும் செந்தாமரைக்கண்ணும் வைதிகரே

மெய்ப்படியாலுன் திருவடிச்சூடுந்தகைமையினார்

எப்படியூரா மிலைக்கக் குருட்டா மிலைக்கு மென்னும்

அப்படியாலுஞ் சொன்னேன் அடியேன் மற்றுயாதென்பனே

பொருள் - கண்ணில் இடப்படும் மை போன்ற திருமேனி உள்ளவனும், சிவந்த தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனும் ஆகிய உனது திருவடிகளை, வேதங்களில் ஓதப்பட்டதான உனது ஸ்வரூபத்தை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்த பக்தஜனங்கள் மட்டுமே, உண்மையான வகையால் தங்களுடைய தலையில் சூடும் தகுதி கொண்டவர்கள் ஆவர். மேய்ந்த பின்னர் ஊர் திரும்பும் கண் உள்ள பசுக்கள் எவ்விதம் கனைக்குமோ அதனைக் கவனித்து கண் இல்லாத குருட்டுப் பசுவும் கனைக்கும்; அது போன்று நானும் உலக வழக்கப்படி உன்னைக் குறித்து உரைத்தேன். பக்திப் பரவசத்தில் உள்ள நான் இதனைக் காட்டிலும் என்ன உரைப்பேன்?

அவதாரிகை - துர்மாநத்தாலே யிழப்பாரு மறிவுகேட்டாலே யிழப்பாரு மாகாநிற்பர்கள் என்றார்; “உமக்குக் குறையில்லையே” என்ன, எனக்குமொரு குறையுண்டாக்கி வைத்தாயே “முன்னடி தோற்றாதபடி மயர்வற மதிநல மருளினாயே” பக்திருபாபந் ஜ்ஞாநத்தையிறே யருளிற்று. அந்த

பக்திபாரவஸ்யத்தாலே சொல்ல மாட்டுகிறிலே னென்னுதல்.
வளவேழுலகிற்படியே அயோக்யதா நுஸந்தாநத்தாலே யொன்றுஞ் சொல்ல
மாட்டுகிறிலே னென்னுதல்.

விளக்கம் - “தேவர்கள் தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்ற அபிமானத்தாலும், மற்றவர்கள் அறியாமையாலும் பகவத்விஷயத்தை இழந்து ஸ்துதிக்காமல் இருப்பார்கள் என்று கூறுகிறீர்கள். உமக்கு எந்தவிதமான குறையும் இல்லை அல்லவோ?”, என்று ஆழ்வாரிடம் ஸர்வேச்வரன் கேட்டான். இதற்கு ஆழ்வார், “எனக்கும் நீ ஒரு குறை ஏற்படுத்தியுள்ளாய். எனக்கு மயர்வற மதிநலம் நீ அருளினாய். மேலும் பக்தியுடன் கலந்த அந்த ஞானத்தை நீ அருளினாய். ஆகவே அந்தப் பக்திப் பரவசத்தால் நான் என்னை இழந்து மயங்கி உன்னை ஸ்துதிக்காமல் விட்டேன்”, என்கிறார். திருவாய்மொழி (1-5) - வளவேழு - என்பதில், தனது யோக்யதை இன்மை காரணமாக ஏதும் கூறமாட்டேன் என்று உரைத்தது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (மைப்படிமேனியும்) அஞ்சநத்தின்படியான திருமேனியும். கண்டார் கண்கள் குளிரும்படியான வடிவும். பட்ட ரொருநாளிவ் விடத்தை யருளிச்செய்யா நிற்க, பிள்ளை விழுப்பரையரும் ஆப்பான் திருவழுந்தாரரையருமிருந்தார்களாய், “அநுஸந்தித்தார் நெஞ்சிலே யிருன்படியும்படியான திருமேனியும்” என்றருளிச் செய்ய, நஞ்சீயர் “இன்னாரென்றறியேன் என்னப் பண்ணிகையாகாதே” என்றருளிச் செய்தருள, “இவ்வார்த்தை சொன்னாரார்?” என்ன, “ஜீயர்” என்றவர்கள் சொல்ல, “நூற்றுப்பதிகாதத் தவ்வருகே பிறந்து இவ்வளவும் வந்து இன்று நமக்கித்தையுபகரிப்பரே!” என்று கொண்டாடி யருளினாராம். (செந்தாமரைக்கண்ணும்) அகவாயிற் குணப்ரகாசகமான திருக்கண்களும். (வைதிகரித்யாதி) இப்போது வைதிகரென்கிறது - வேதத்திற் பூர்வபாக நிஷ்டரை. கேவலம் க்ரியாகலாபங்கொண்டு பெறவிருக்குமவர்கள். ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளுக்கு ப்ரதிபந்தகமான உபரிதநபாக நிஷ்டரன்றிக்கே கர்ம்பாகத்தையே பற்றி நிற்குமவர்கள்; அங்ஙனன்றிக்கே “நிதித்யாஸிதவ்ய:” என்று விதேயமாய் வரும் நூற் பிடித்த பக்தியை யுடையவர்களைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அவனுடைய குணானுஸந்தாநத்தாலே கலங்கி யடைவுகெடு

மதன்றிக்கே யிருக்குமவர்கள். இப்படி யிருக்குமவர்களே மெய்யான ப்ரகாரத்தாலே உன் திருவடியை ஆச்ரயிக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடையார்.

விளக்கம் - (மைப்படிமேனியும்) - மை போன்ற ஸ்வபாவம் உள்ள திருமேனி. காண்பவர்கள் கண்கள் குளிர்ந்து போகும்படியான திருமேனி. இந்த இடத்தை ஒருநாள் ஸ்வாமி பராசரபட்டர் விளக்கிக் கொண்டிருந்தபோது, அங்கு பிள்ளை விழுப்பரையர் மற்றும் ஆப்பான் திருவழுந்தூர் அரையர் ஆகியவர்கள் இருந்தனர். அப்போது பட்டர், “மை போன்ற” என்ற இடத்தை அருளிச்செய்தபோது, “சிந்திப்பவர்கள் உள்ளத்தில் பித்து ஏறும்படியாகச் செய்யும் திருமேனி” என்றார். அப்போது அங்கிருந்த ஸ்வாமி நஞ்ஜீயர், பெரியதிருமொழி (10-10-9) – இன்னாரென்று அறியேன் – சங்கு சக்கரத்துடன் நிற்கும் ஸர்வேச்வரன் போன்ற வேறு யாரையும் காணாத காரணத்தால், இவனை இன்னார் என்று அறியேன் - என்று ஆழ்வார் கூறியதைச் சட்டென்று உரைத்தார். உடனே பட்டர், “இப்போது இவ்விதம் உரைத்தது யார்?”, என்று கேட்க; அப்போது, “நஞ்ஜீயர்” என்று அவர்கள் இருவரும் உரைத்தனர். உடனே பட்டர், “இந்தப் பாசரம் திருவரங்கத்தில் உள்ள நமக்குச் சட்டென்று தோன்றவில்லை, தமிழ்நாட்டை விட்டு நூற்றுக்கணக்கான காத தூரம் அப்பால் உள்ள கர்நாடகத்தில் பிறந்து வந்த ஒருவர் நமக்கு எடுத்து உரைக்கிறாரே”, என்று மகிழ்ந்து கொண்டாடினார். (செந்தாமரைக்கண்ணும்) - உள்ளில் மறைத்து கிடக்கும் வாத்ஸல்யம் அமிர்தமழை போன்று வெளியே வருவதான திருக்கண்கள். (வைதிகரித்யாதி) - இங்கு வைதிகர் என்பது வேதங்களின் பூர்வபாகத்தில் மட்டும் ஆழ்ந்து கிடப்பவர்களை ஆகும். கர்மங்களை மட்டுமே எண்ணியபடி உள்ளவர் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், செல்வம் ஆகியவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ள மற்ற பாகங்களில் இழிந்தபடி உள்ளவர்கள்; அதாவது இவற்றில் ஈடுபடாமல் கர்மபாகத்தை மட்டுமே பற்றி உள்ளவர்கள். அல்லது ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-5) – நிதித்யாஸிதவ்ய: - என்பதற்கு ஏற்ப, நூல் பிடித்தது போன்று மாறாத பக்தி உள்ளவர்கள் என்றும் கொள்ளலாம். கர்மநிஷ்டர்கள் போன்று தெளிவுடன் இருக்காமல், ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களில் ஈடுபட்டதன் காரணமாக மயங்கி கலங்கியபடி உள்ளவர்கள். இப்படி உள்ளவர்களே மெய்யானவிதத்தில் உனது திருவடியைப் பற்றி நிற்கும் இயல்பு உள்ளவர்கள் ஆவர்.

வ்யாக்யானம் - ஆனாற்பின்னை நீர் சொன்னபடி யெங்ஙனே யென்ன, (எப்படியித்யாதி) ஊரிற் பசுக்கள் வந்து புகுர்ப்புக்கால் எப்படி ஸம்ப்ரமிக்கும், அந்த ஸம்ப்ரமஹேது இன்னதென் றறியாதே குருட்டுப்பசுவும் ஸம்ப்ரமியா நிற்குமிறே. (அப்படி யானுஞ் சொன்னேன்) “அளவுடையார் சொல்லும் விஷயமன்றோ? நாமென்?” என்று பாராதே, நானும் பாசுரத்தைச் சொன்னேன். (அடியேன் மற்றுயாதென்பனே) இதுக்கு மேற்பட பரதந்த்ரனுமாய், பக்திபரவசனுமான நான் அடைவுபட ஒன்றைச் சொல்லித் தலைக்கட்ட வல்லேனோ? அன்றிக்கே அயோக்யதா நுஸந்தாநம் பண்ணியகலுகிற நான் அங்குத்தைக்கு ஸத்ருசமாக ஒன்றைச் சொல்லித் தலைக்கட்ட வல்லேனோ?

விளக்கம் - “சரி, அவ்விதம் உள்ளவர்கள் மட்டுமே நம்முடைய திருவடிகளை அண்டத்தக்கவர்கள் என்றால், நீவிர் எவ்விதம் நம்மைக் குறித்து உரைத்தீர்?”, என்று ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம் கேட்டான். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (எப்படியித்யாதி) - காட்டிற்குச் சென்று மேய்ந்த பின்னர் ஊருக்குள் திரும்பும் கன்றுள்ள பசு, ஊரைக் கண்டவுடன் தனது கன்றைக் காணப்போகிறோம் என்ற மகிழ்ச்சியில் பித்து பிடித்தது போன்று கன்றை அழைத்தபடி வரும்; ஆனால் இவ்விதம் அந்தப் பசுக்கள் ஓசை எழுப்புவதன் காரணம் அறியாமலேயே குருட்டுப் பசுக்களும் ஓசை எழுப்பும் அல்லவோ? (அப்படி யானுஞ் சொன்னேன்) - “மிகுந்த ஞானம் உள்ளவர்கள் மட்டுமே கூறும் விஷயம் அல்லவோ ஸர்வேச்வரன், நாம் யார் அவனைப் பற்றி உரைப்பதற்கு?”, என்று சிந்திக்காமல், அந்தக் குருட்டுப் பசுக்கள் போன்று நானும் உன்னை குறித்து உரைத்தபடி உள்ளேன். (அடியேன்) - இவ்விதம் உள்ள நான், மற்ற விஷயத்தில் வசப்படாமல் உன்னைக் குறித்து மட்டுமே பக்திப்பரவசத்தில் உள்ள நான், ஏதேனும் ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தைக் குறித்து தெளிவாக உரைத்து நிறைவு செய்யும் தகுதி உள்ளவனோ? அல்லது என்னில் உள்ள தகுதியற்ற நிலையை எண்ணி உன்னை விட்டு அகல முயலும் நான், உன்னைக் குறித்து ஏதேனும் கூறவல்லவனோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்